

synge de. Vi skulle værne om vor Ungdom, og det er derfor en stor Synd at lægge Alt saaledes til Rette for Ungdommen, at man siger, det er i Grunden ikke nogen Synd, Staten har ordnet det, Du kan gaa ind der, ligesom Du gaar ind og spiser paa et Gæstgiversted. Man fordærver dem derved. Jeg tør nu ikke haabe, at dette Vædringsforslag bliver vedtaget, og selv om det skulde blive vedtaget her, saa er jeg omtrent sikker paa, at Landsstinget nok vil kassere Loven. Jeg siger imidlertid, at selv om vi skulle undvære denne lille Lov et Mars Tid eller to, hvad gjør saa det? Det er kun smaa Kobberpenge, men der ligger Guldmønt deri, og hvad ligger der saa mere? Der ligger Ris til Daarernes Ryg og Tømme til at lægge paa Bæstet, det er det, der ligger deri. Jeg kan saaledes ikke Andet end anbefale det høie Thing at vedtage denne lille Vædring. Jeg har som sagt ikke meget Haab, om at det vil ske, men jeg haaber dog, at der skulde blive en Del, der stemmer derfor, og den Del, der stemmer derfor, vil jeg saa minde om, at vi til næste Aar forhaabentlig kunne gaa videre paa denne Lovgivning, navnlig ved at faae Spørgsmaalet reist ud over Landet. Vi kunne saa, som Sagen er stillet, se, hvem der er Venner af Sædeligheden og vil bekæmpe Uædeligheden, og hvem der er Sædelighedens Fjender enten bevidst eller ubevidst. Med disse Ord skal jeg tillade mig paa det Nærmeste at anbefale denne lille Vædring. Maaske kunde Noget spørge: er Fødselsstiftelsen en hæderlig Indretning? Jeg vil svare: nei den er aldeles uhæderlig, og jeg siger, Intet er gavnligt, som ikke er hæderligt. Det er min Mening, og jeg siger: denne Stiftelse er ikke hæderlig, den fremmer Utugt, og det ikke alene i Kjøbenhavn, men den smitter ud over Landet.

V. Holm: Jeg skal som den ærede Ordfører lade de store Spørgsmaal ligge, da der i og for sig ikke kan være Grund til at komme ind derpaa ved et saa lille Lovforslag, som dette. Det er kun et Par Ord, jeg ønsker at sige om det Underædringsforslag, som et Mindretal har stillet til Vædringsforslaget under Nr. 9 til § 4, og som gaar ud paa at indstyre den Sætning, der er indstuet i denne Paragraf, „dog kun forsaavidt han maatte antages at opholde sig heri Landet“. Det er rigtigt, som den ærede Ordfører siger, at der i Grunden her ligger et meget stort og betydningsfuldt Spørgsmaal, som man i Udvalget ikke har været væsentlig uenig om, men kun ønsket en Afstemning over her i Thinget. Ordene ere betydningsfulde, fordi det der siges, at Mo-

deren i mange Tilfælde ikke vil faae noget Underholdningsbidrag. Det, som Loven er gaaet ud paa, har jeg forstaaet, er dette, i alle Tilfælde saa vidt gjørligt at sikkre Moderen Underholdningsbidrag til sig og sit Barn, først og fremmest fra Børnefaderen, ved at give hende al den Assistance, der kan gives gennem Lovgivningen og den kommunale Styrelse, og dernæst ved at lade den kommunale Styrelse betale i alle de Tilfælde, hvor Børnefaderen af en eller anden Grund er ude af Stand dertil. Nu er der et Tilfælde, hvor hun under ingen Omstændigheder faar noget Bidrag, og det er, naar Børnefaderen dør, det Tilfælde omhandles ikke i Lovforslaget. Men hvis det saa skal udstrækkes til, naar han forlader Landet, vil det gjøre et betydningsfuldt Indgreb i den Hjælp og den Hjælps Betydning, som Loven har tilsigtet at yde Kvinden og hendes uægte Barn. Det forekommer Mindretallet, at det ikke er rigtigt i denne Lov at indstyre den Sætning, fordi det dog ikke kan nægtes, at naar denne Sætning staar der, vil det ligefrem erindre Børnefaderen om, hvis han da ikke har tænkt det i Forveien, hvad han maaske ikke har, at han kan unddrage sig den Forpligtelse ved at reise ud af Landet. Og det vil erindre ham om noget endnu Mere, det vil erindre ham om, at hans Forsørgelses- og Opholdskommune, altsaa hans nærmeste Venner og Slægtninge, som bevare Mindet om ham, naar han er forsvundet, heller ingen Forpligtelse have til at betale, naar han har unddraget sig sin Forpligtelse. Saa vil Alt kastes over paa Moderen og eventuelt, hvis Moderen ikke er i Stand til at staffe tilstrækkeligt, saa hun kan forsørge sig og sit Barn, over paa hendes Forsørgelseskommune, altsaa Fattigvæsenet. Moderen og Barnet er med andre Ord kastede over paa Fattigvæsenet, dersom hun ikke er i Stand til at forsørge sig og sit Barn. Det forekommer ikke Mindretallet rigtigt at give en saadan Avisning og ved at indstyre denne Sætning i Loven erindre Manden om, at han kan unddrage sig den Forpligtelse, og at han ogsaa kan unddrage Opholds- og Forsørgelseskommunen Forpligtelsen til at betale, derved at han forsvinder. Det er ikke erkjendt, at man i forskellige Kommuner, hvor man har Forsørgelsespligt lige over for en Mand eller Kvinde, der antages senere at ville falde Kommunen til Byrde, stiller sig paa den Maade, at man søger at faae skubbet disse trængende Mennesker eller dem, der tænkes i en nærmere Fremtid at blive det, over paa en anden Kommune. Det kan ogsaa tænkes i dette Tilfælde, at der hos en Kommune kunde opstaa Lyft til at foreslaa dem, der